

Bratstvo Evangelii Gaudium – Obzorja Življenja

Njegovo vstajenje ni stvar preteklosti. Vsebuje življenjsko moč, ki je prepojila svet. Kjer se vse zdi mrtvo, spet povsod poženejo znamenja vstajenja.
(papež Frančišek, Evangelii Gaudium 276)

V teh vrsticah smo zbrali sad poti cerkvenega razločevanja, ki smo jo začeli leta 2009 v Assisiju pri cerkvi svete Marije Angelske v luči evangelijske izkušnje sv. Frančiška Asiškega v Porcijunkuli in prenoviteljske gorečnosti sv. Petra Alkantarskega. V tej dolgi »karavani« so se nam pridružili številni mladi, družine, posvečeni in duhovniki.

Želja številnih bratov in sester, da bi z večjim zavedanjem in odgovornostjo do Cerkve živeli svoj krst v službi lokalnih cerkvenih občestev, je osvetlila dve prioriteti življenja – bratstvo kot način življenja v Cerkvi in evangelizacija kot pastoralna nuja. Ti prioriteti ne pripadata le eni, ampak vsem poklicanostim, in sta znamenje enosti v različnosti.

Po dolgem poslušanju Besede in frančiškanskih virov, molitvah, poglobljanju v cerkveno vizijo in nauk papeža Frančiška ter posvetovanju z nekaterimi pastirji in tistimi, ki so v Že prepoznali, *kako* danes Sveti Duh govori Cerkvam, želimo izročiti svoja življenja in poklicanosti Cerkvi.

Spoznali smo, da bistvo ni v iskanju novih pastoralnih metod ali izboljšanju organizacije cerkvenega življenja, ampak v ponovnem odkritju in zajemanju iz podobe in podobnosti, po kateri smo bili ustvarjeni, iz Ljubezni torej, ki Očeta in Sina združuje v živo in ustvarjalno občestvo.

Vse to je rodilo izkušnjo občestva različnih poklicanosti. Skozi to konkretno pot v Cerkvi želimo prispevati k veselju bratov in sester ter jim služiti prek duhovnega spremljanja in formacije, osebne podelitve, evangelizacije in dobrodelnosti.

Assisi, Poggio Morico, 1. november 2018

Bratje in sestre Bratstva Evangelii Gaudium

1 – Poklicanost za poklicanosti

1.1 Bratstvo je ena duhovna družina, ki jo sestavljajo moški in ženske različne starosti, življenjskih stanov, poklicanosti in cerkvene pripadnosti.

V občestvu s celotno Cerkvijo »čutimo izziv, da bi odkrili in posredovali 'mistiko', ki je v tem, da živimo skupaj, da se pomešamo med druge, se med seboj srečujemo, se držimo za roke, se opiramo drug na drugega, da smo deležni te nekoliko zmedene množice, ki se more spremeniti v pravo izkušnjo bratstva, v solidarno karavano, v sveto romanje« (Evangelii Gaudium 87).

1.2. Poklicanost Bratstva je slediti ubogemu in križanemu Kristusu po zgledu duhovne dediščine sv. Frančiška Asiškega in sv. Petra Alkantarskega ter skozi znamenja bratskega življenja in evangelizacije svetu radostno oznanjati odrešujočo moč Njegovega vstajenja ter lepoto Cerkve, doma bratstva za vse.

1.3 Bratstvo je v službi vseh specifičnih poklicanosti, je torej poklicanost za poklicanosti, zato da bi vsak v svojem življenjskem stanu obrodil stoteren sad, h kateremu kliče evangelij, ter pomembno in odgovorno prispeval h gradnji cerkvene skupnosti.

1.4 Obličje Bratstva, enost v različnosti poklicanosti, svetu oznanja, da smo vsi poklicani k popolni ljubezni, kakršna je Očetova (Mt 5,48).

Takšna popolnost ne pripada zgolj enemu življenjskemu stanu, ampak Ljubezni.

Ljubezen vsakega vabi, da stopi na pot za Kristusom v popolni razpoložljivosti svojega življenja in zavedanju, da »Cerkev pomeni biti Božje ljudstvo v soglasju z velikim načrtom Očetove ljubezni« (Evangelii Gaudium 114).

1.5 Člani Bratstva se v luči duhovnosti sv. Frančiška Asiškega in sv. Petra Alkantarskega srečujejo ob molitvi, duhovni formaciji, evangelizaciji in služenju bližnjim v skladu z osebnimi darovi in specifičnimi danostmi svojega življenjskega stanu: »Kot dobri oskrbniki mnogotere Božje milosti strezite drug drugemu z milostnim darom, kakor ga je kdo prejel.« (1 Pt 4,10)

2 – Življenje v Duhu

2.1 Po daru krsta smo poklicani slediti Kristusu v njegovi Cerkvi in mu služiti prek grajenja bratstva in oznanjevanja evangelija. Srce krščanske poklicanosti prepoznavamo v Božjem navdihu sv. Frančišku Asiškemu, ki je evangelij živel kot vodilo in življenje (Potrjeno Vodilo I, 1).

2.1.1 Hodimo po poti majhnosti, po stopinjah Kristusa služabnika (1 Pt 2,21; Pismo vsem kristjanom, druga redakcija, 11) in tako svetu kažemo še odličnejšo pot, pot ljubezni (1 Kor 12,31-13,13). Zato v skladu s svojim življenjskim stanom in mero, navdihnjeno po Svetem Duhu, izbiramo trezen in preprost način življenja ter življenjskih in delovnih odgovornosti ne sprejemamo gospodovalno, ampak v duhu služenja in deljenja (2 Pismo sv. Frančiška vsem verujočim, 45–47).

2.1.2 Prva znamenja evangelizacije Bratstva so domačnost do vseh, sprejemanje brez predsodkov, spoštovanje bližnjih in darov, ki jih Duh poklanja vsakemu (1 Pt 1,22-23; 3,8-12).

2.1.3 Vsak živi od dela svojih rok (FOp 20–22) in kar prejema kot plačilo, prepozna kot sad Očetove radodarnosti ter trdno veruje, da tistim, ki najprej iščejo nebeško kraljestvo in njegovo pravičnost, Oče podarja tisti »več«, ki ga potrebujejo (prim. Mt 6,33).

Ta »več«, ki ga podarja Oče, je vrnjen revnim prek dobrotelosti, s čimer jim poplačan dolg oznanjevanja evangelija (Frančiškovi opomini XVIII, 2).

2.1.4 Bratje in sestre v Bratstvu svoje življenje posvečajo evangelizaciji (1 Pt 3,15).

Vsak odgovarja na poslanstvo Vstalega v skladu s prejeto milostjo: kot glasnik Besede prek daru oznanjevanja Besede (Mr 16,15-18; Frančiškovi opomini XX, 1), kot luč, ki privablja prek bratskega načina življenja (Jn 17,22-24), kot sol in kvas prek vsakdanjega tihega pričevanja, polnega upanja (Mt 5,13-16).

2.2 Po duhovnem nauku sv. Petra Alkantarskega sprejemamo Gospodovo povabilo k nenehnemu spreobračanju. V vsakdanjem življenju smo pozorni na delovanje Duha Vstalega, ki nas vabi, da se v občestvu s Cerkvijo prenavljamo po evangeliju.

2.2.1 Lepota telesa Cerkve ima obliko Sinove velikonočne ljubezni, zato vedno premišljujemo trpljenje, smrt in vstajenje našega Gospoda Jezusa Kristusa ter po milosti izbiramo mero ljubezni, ki gre do konca. V tem je namreč prava spokornost oziroma spreobračanje k novosti nebeškega kraljestva, ki nenehoma prihaja (prim. Razprava o molitvi, sv. Peter Alkantarski III-IV).

2.2.2 Živimo v Kristusu in v molitvi zremo skrivnost njegove človeške in Božje narave.

To je pot, ki vodi k prerojenju iz vode in Svetega Duha: »naredi me za človeka po svojem srcu« (Razprava o molitvi, sv. Peter Alkantarski XI, 8).

2.3 Na poseben način zajemamo iz duhovnosti in izročila sv. Frančiška Asiškega in sv. Petra Alkantarskega:

2.3.1 Marijo, svojo predrago Mater, sprejemamo iz rok ubogega in križanega Sina ter ji kot ljubljene učenci izročamo svoje življenje in poklicanost (prim. Jn 19,25-27).

Marija nas uči poti sprave (prim. Lk 2,34-35), ljubezni do konca in nenehne priprošnje (prim. Jn 2,1-11), ki jih živimo v materinski skrbi za Cerkev ter vse brate in sestre, ki nam jih Oče zaupa (prim. Apd 1,14).

2.3.2 Sinovo velikonočno ljubezen sprejemamo v sveti evharistiji, v kateri zremo njegovo ponižnost in ljubezen do bližnjega (prim. Frančiškovi opomini I, 16–18).

Pri adoraciji in sveti maši, če je mogoče vsakdanji, ponovno odkrijemo, da smo bratje in sestre, različni udje enega telesa (prim. Pismo celotnemu Redu III, 30–33), molimo za ves svet in za

Cerkev ter se spominjamo, da zreti Kristusovo evharistično telo pomeni naučiti se ga prepoznavati v potujoči Cerkvi sredi sveta.

2.3.3 Zavedamo se, da lahko Kristusovo besedo poslušamo in oznanjujemo le, če jo poznamo in z njo molimo, da ni razločevanja brez molitve ter da se bratsko podeljevanje rodi iz globokega duhovnega življenja, zato molitvi z Božjo besedo namenjamo središčno mesto ter ji z gorečnostjo posvečamo čas po osebnih zmožnostih. »Kdor je iz Boga, posluša Božje besede.« (Pismo celotnemu Redu IV, 34)

2.3.4 Po zgledu sv. Frančiška Asiškega in sv. Petra Alkantarskega izmenjuje živimo čas dela in služenja ter umika in molitve. Prek daljše osebne molitve v samoti, prilagojene osebnim zmožnostim in prioritetam življenjskega stanu (prim. *Ordinazioni*, 19), globlje vstopamo v Božjo skrivnost ter se učimo živeti vsakdan s kontemplativnim pogledom in liturgičnim duhom.

2.4 Člani Bratstva molijo drug za drugega, za Cerkev in ves svet tudi prek občestvene molitve. Pred vsakodnevnimi obveznostmi se duhovno srečujejo v molitvi hvalnic, ob koncu dneva pa v liturgični molitvi sklepnic.

3 – Ustvarjalnost v evangelizaciji in dobrodelnosti

3.1 Bratstvo odgovarja na klic po oznanjevanju evangelija Gospodovega vstajenja prek podeljevanja in sodelovanja med različnimi življenjskimi stanovi, kar je za svet preroško znamenje občestva v Cerkvi. Vsakdanje življenje in mreža bratskih odnosov tvorita konkretno tkivo, iz katerega se rojeva ustvarjalnost na področju evangelizacije in dobrodelnosti. Nuja, da bi slišali krik človeka, »izhaja iz samega osvobajajočega delovanja milosti v vsakem od nas. Zato ne gre za nalogo, ki je pridržana samo nekaterim.« (Evangelii Gaudium 188)

Izraža se na številne načine:

3.2 Spremljati člane Bratstva na poti do uresničitve lastne svetosti v skladu z njihovim življenjskim stanom in v dobro Cerkve ter oznanjevanja evangelija. »To zveličanje, ki ga Bog uresničuje in Cerkev veselo oznanja, je namenjeno vsem. Bog je ustvaril možnost, da bi se združil z vsakim posameznim človekom vseh časov. Odločil se je, da jih skliče kot ljudstvo in ne kot osamljena bitja. Nihče ne doseže zveličanja sam, se pravi niti kot izolirani posameznik, niti iz lastne moči.« (Evangelii Gaudium 113)

3.3 Rasti v ljubezni do Boga Očeta prek odrešenih in konstruktivnih bratskih odnosov; oznanjati lepoto Sinovega vstajenja prek uvajanja v pot sprave, hoje za Kristusom in razločevanja; pričevati o moči Svetega Duha in evangelizirati v bratstvu, ki je pot enosti v različnosti. »Cerkev mora biti prostor svobodno podarjenega usmiljenja, kjer se lahko vsi čutijo ljubljene in sprejete, kjer morejo izkusiti odpuščanje in začutiti spodbudo.« (Evangelii Gaudium 114)

3.4 Skupaj s Cerkvijo odgovoriti na poslanstvo, ki nam ga daje Vstali, da oznanjamo evangelij prek projektov evangelizacije in formacije. Posebno pozornost namenjamo spremljanju mladih in družin v zavesti, da je sad vsakega pastoralnega delovanja spremljati osebo do cilja, za katerega jo je Bog ustvaril – njene poklicanosti. Zato iščemo »način [kako posredovati Kristusa], ki je primeren položaju, v katerem smo« (Evangelii Gaudium 121).

3.5 Formirati za odgovorno sodelovanje v lokalnem cerkvenem življenju v občestvu z učiteljstvom papeža in škofov ter v služenju Cerkvi in potrebam okolice. »Resnična vera v učlovečenega Božjega Sina je neločljiva od darovanja samega sebe, od pripadnosti skupnosti, od služenja, od sprave z osebo drugih.« (Evangelii Gaudium 88)

3.6 Prenoviti lokalna cerkvena okolja, skupine in združenja v duhu majhnosti, da bi Cerkev vedno bolj spoznavala, da je dom bratstva, da je mati mož in žena po Božjem srcu.

»Božji Sin nas je v svojem učlovečenju povabil k revoluciji nežne ljubezni.« (Evangelii Gaudium 88)

3.7 Po svojih zmožnostih živeti bratsko in družinsko življenje v sprejemanju drugih in prek gostoljubnosti. »Če storimo to, bo življenje za nas čudovito prepleteno in bomo globoko izkusili, da smo ljudstvo, izkusili, da pripadamo ljudstvu.« (Evangelii Gaudium 270)

3.8 Prizadevati si za konkretna dejanja, ki bi odpravila vzroke za krivico in marginalizacijo, v skladu z družbenim naukom Cerkve in v sodelovanju z mošmi in ženami dobre volje, ki darujejo svoje življenje za dostojanstvo in pravice vsakega človeškega bitja.

»Človekovo dostojanstvo in skupna blaginja veljata več kakor dobro počutje nekaterih, ki se nočejo odreči svojim privilegijem. Če so ogrožene te vrednote, je treba povzdigniti preroški glas.« (Evangelii Gaudium 218)